

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η απαγχόνισις ενός χοίρου από Ρουέν

ο γάτος μιάς γειτονιάς της τής λεηλάτησε την κουζίνα της. Ένοιοιται, ότι τα...σπασμένα τὰ πληρώνουν πάντα οι άνθρωποι, οι ιδιοκτήται τών ζώων. Μόνο, όταν τὰ κατηγορούμενα είνε άρρωστα, εξολοθρεύονται από τους άστυνομικούς ή μαζεύονται από τους ανθρώπους του Συλλόγου Προστασίας τών Ζώων.

Το ίδιο όμως δεν συνέβαινε και τον περασμένο αιώνα. Μέχρι του 1800 εξακολουθούσαν να τιμωρούν τὰ ζώα για τις ζημιές που έκαναν και να τὰ υποβάλλουν στα ίδια μαρτύρια τών μεγάλων εγκληματιών. «Ετσι πολλοί σκύλοι, πολλά άλογα και γάτες, πέθαναν από το «μαρτύριο του τροχού» και πολλοί χοίροι κάρηκαν ζωντανοί ή κρεμάστηκαν γιατί είχαν κάνει ανατριχιαστικά εγκλήματα. Εκείνο τον καιρό, δηλαδή, εφαρμόζονταν ο νόμος του Μιούσεως, ο οποίος όηλωνε κατηγορηματικά, ότι: «Αν ένα θώδι, παραδειγματος χάριν, χτυπήσει με τὰ κέρατά του έναν άνδρα ή μιά γυναίκα και τόν σκοτώσει, το θώδι αυτό πρέπει άμέσως να σκοτωθί και το κρέας του να πεταχθί στο δρένα.»

Ο νόμος λοιπόν του Μιούσεως εφαρμόζονταν σ' όλόκληρη την Εύρώπη και ιδιαίτέρως στη Γαλλία και κάθε μέρα είχε ένα σωρό θύματα. Το Δικαστήριο τών Ζώων, ήταν μιά από τις πιο ώμορφες διασκεδάσεις τών Παρισινών. «Όσο για τις «εκτελέσεις» τών καταδικαζόμενων ζώων, έπαίριαν χαρακτηριστήρα πανηγυριού και χιλιάδες κόσμου μαζεύονταν στην πλατεία της Γρέθης για να παρακολουθήσουν μ' ενδιαφέρον τις τελευταίες στιγμές τών...μελλοθανάτων. Η προετοιμασίες της εκτελέσεως δεν διέφεραν καθόλου από τις προετοιμασίες της θανατικής εκτελέσεως ενός ανθρώπου. Άλλάς άς σάς περιγράψουμε μερικά από αυτά τὰ εγκλήματα τών ζώων και την παράδοξη θανάτωσή τους.

Στο Κανέ, το 1356, ένας χοίρος καταδικάστηκε στον «διά της πυρής θάνατο», γιατί είχε στραγγαλίσει ένα μικρό παιδί. Η περιεργή ιστορία, έχει ως έξης:

Ο Άνρϋ Λαόν ζούσε μαζί με τή γυναίκα του και τὰ δυο παιδιά του, τον Γκαστόν και τή Μαρίζ, σε μιά μεγάλη άγρειαυλι που είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του. Έπειδή άγαπούσε πολύ την άγροτική ζωή, καλλιεργούσε μόνος του τὸ κτήμα του κι' είχε ένα πλήθος χόστες, κουνέλια και χοίρους. Τὰ χρόνια περνούσαν με μιά άπόλυτη γαλήνη, όταν ξαφνικά ένα πρωί θρήθηκε στραγγαλισμένο κοντά στο χοιροτροφείο, τὸ ένα από τὰ παιδιά του, ο μικρός Γκαστόν. Ο Λαόν ήταν άπαρηγόρητος. Πήγε να πεθάνη από την άπελπισία του. Άλλά ποιάς ήταν ο δολοφόνος τού παιδιού του; Κανείς δεν είχε μπή εκείνη τή μέρα στο κτήμα. Άλλωστε τὰ σκυλιά του θά γαυίναν άν ήταν ξένος και θά πρόδιδαν την παρουσία του. Ο γιατρός που έήχησσε τὸ πῶμα τού Γκαστόν, εξακρίβωσε ότι ο θάνατός του είχε προέλθει από ένα δάγκωμα

Ένα περίεργο δικαστήριο της Νέας Υόρκης. Ο τρομερός νέμος του Μιούσεως. Η ιστορικές «εκτελέσεις» χοίρων. Ένας φοβερός «εγκληματίας» της Ρουέν. Πως έδελοφονήθη ο μικρός Ζαν Ντουφόν. Η ανατριχιαστικές τιμωρίες τών ζώων. Τὸ «μαρτύριο του τροχού», κλπ.

Στη 35η Λεωφόρο της Νέας Υόρκης υπάρχει ένα παράδοξο δικαστήριο, στο όποιο λύνονται όλες ή μικροδιαφορές που προεργονται εξ αιτίας διαφόρων ζώων. Σ' αυτό καταφεύγει ο άτυχής άνθρωπος που τον δάγκωσε στο δρόμο τὸ σκυλί μιάς κυρίας και σ' αυτό της ζητάει τὸ άποζημιωθί μιά νοικοκυρά, γιατί

που τού είχαν κάνει στο λαιμό. Κάποιο ζώο είχε στραγγαλίσει τόν άτυχο μικρό, ενώ έπαιζε μαζί του. Οι σκύλοι της άγρειαυλεως άπεκλείετο να εγαν κάνει αυτό τὸ εγκλημα, γιατί εκείνη την ώρα ήταν άκόμη δεμένοι. Ο μόνος που ύπρχε ή ύπόνοια ότι μπορούσε να τὸ έχει στραγγαλίσει, σιγνά. Αύτός ήταν άλλωστε εκείνη τή μέρα έλεύθερος και γύριζε δεξιά κι' άριστερά μέσα στον κήπο. Τόν συνέλαβαν λοιπόν και πράγματι είδαν ότι στο μουσούδι του είχε άκόμη ίχνη αίματος. Δεν ύπρχε πειρά καμιά άμφιβολία, ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος τού Γκαστόν Λαόν. Γι' αυτό τόν έβασαν άμέσως και τόν ώδήγησαν μπροστά στο Δικαστήριο τών Ζώων. Έκει ο πρόεδρος, άκού άκουσε όλη την τραγική ιστορία τού Λαόν και θεσπίώθηκε για την ένοχη τού κατηγορουμένου χοίρου, τόν καταδικάσει στην έσχάτη τών ποινών. Ο χοίρος τού Λαόν θά πεθάνει πάνω στη φωλιά τὰ έξημερώματα της άλλης μέρας. Όσο τότε όμως μπορούσε να κάνει, οί ήθελε μέσα στο κελλί του και να χαρή ένα καλό πιάτο γυλό!

Την άλλη μέρα τὸ πρωί, πράγματι, ο δήμιος κι' οι βοηθοί του έτοιμάσαν ένα μεγάλο σωρό από έύλα, έβασαν τὰ πόδια τού χοίρου, τόν έβαλαν να καθήση επάνω κι' έπειτα ο γραμματέας τού Δικαστηρίου τού διάβασε την καταδικαστική άπόφασι. Ο χοίρος που δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του, είχε άνησυχήσει από τόν κόσμο και σαν να προαισθόνταν τί τόν περιμενε, άρχισε να στριγγιλίζει με μιά πένθιμη φωνή, σαν να τόν σφάζαν. Μά ο δήμιος είχε κιόλας άνάψει τὰ έύλα κι' ύστερα από λίγα λεπτά ο εγκληματικός χοίρος τού Λαόν είχε άπανθρακωθί από τις φλόγες.

Το 1408, ένας άλλος επίσης χοίρος καταδικάστηκε στη Ρουέν, στον δι' άγχόνης θάνατο, γιατί είχε σκοτώσει ένα παιδί. Κι' αυτή ή ιστορία είνε πολύ παράδοξη. Θά έλεγε κανείς ότι πρόκειται για μιά άποτρόπαιη έκδικσις. Άκούστε την:

Στη Ρουέν, ο κτηματίας Ζωρζ Ντουφόν είχε ένα ζευγάρι χοίρων. Το μικρό παιδί του, ο Ζάν, τους πρόσεχε να μη καταστρέφουν τόν κήπο της άγρειαυλεως κι' έπαιζε μαζί τους. Μιά μέρα όμως, ή θηλικία άρρώστησε και προκειμένου να πεθάνη, ο Ντουφόν την έσφαξε μπροστά στα μάτια τού συντροφούς. Από εκείνη τή μέρα όμως αυτός έγινε δύστροπος, δεν είχε πειρά δεσέ κι' άγρίευε σ' όποιον τόν πλησίαζε. Μόνο στο μικρό Ζάν εξακολουθούσε να δείχνει μιά πολύ περιεργή άφοσίωσι. Έτσι οι γονείς τού μικρού τόν έβριαν να τόν πλησιάζη και να τού θάζη να φάη. Μιά μέρα όμως που ο Ζάν ήταν μόνος με τὸ χοίρο και κανείς άλλος δεν βρισκόταν στον κήπο, εκείνος τού έπέτεθη, τόν έρριξε κάτω, τόν πάτησε με τὰ πόδια του κι' άρχισε να τόν κομματιάζη. Όταν γύρισε ο πατέρας τού μικρού, θρήκε τὸ Ζάν κομματιασμένο και τὸ παράδοξο ήταν ότι ο εγκληματικός χοίρος, σαν να είχε καταλάβη τὸ εγκλημά του, είχε εξαφανισθί από την άγρειαυλι. Ο Ζωρζ Ντουφόν πήγε να τρελλαθί από τή λύπη του. «Έστειλε όλους τους ύπνρέτες του να θρούν τόν...δολοφόνο τού παιδιού του και δήλωσε ότι θά έδινε ένα μεγάλο γοημιακό ποσό σ' εκείνον που θά κωλύθονε να τόν τόν φέρη ζωντανό. Κι' άλήθεια, μετά από δυο ώρες, ένας ύπνρέτης τόν θρήκε κρυμμένο σ' ένα θάμνο και τόν έφερε στον Ντουφόν. Εκείνη την εποχή όμως μόνο τὸ δικαστήριο είνε δικαίωμα να τιμωρή τὰ ζώα. Γι' αυτό κι' ο Ζωρζ Ντουφόν τόν παρέδωσε εκεί για να τόν δικάσουν. Κατά την διαδικασσία, ο εισαγγελεύς χαρακτήρισε τόν χοίρο ως επικίνδυνο εγκληματία, πράγμα που παραδέχτηκαν κι' οι άλλοι σύμβεροι. Έτσι ο χοίρος καταδικάστηκε στον δι' άγχόνης θάνατο και, πριν άνατείλει ο ήλιος, την άλλη μέρα, κρεμάστηκε φορτώντας την μαύρη στολή τού καταίκου.

Η «εκτέλεσις» στο Κανέ τού χοίρου που στραγγάλισσε τόν μικρό Γκαστόν Λαόν